

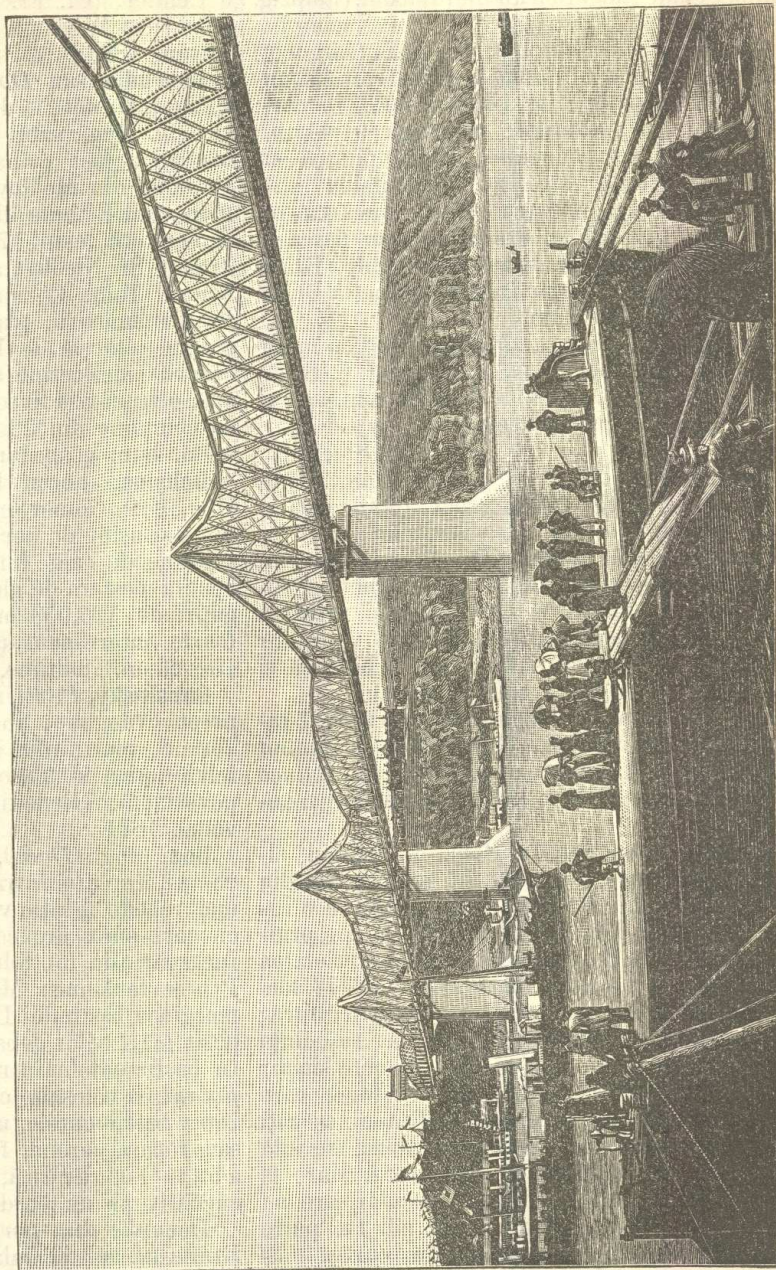
Aleni și de Rhoxolani. Scythia pontică, după ce fû cucerită de Romani, luă numele de Moesia secundă și jucă în istorie un rol însemnat. Această peninsulă, din cauza pozițiunii ei geografice excepționale, a fost teatrul năvălirii barbarilor. E de ajuns să cităm între alții pe Scordici, Tribali, Agriani, Moesi, Troglodyți și Crobyzi; în fine, pe Galactophagi, Hippernolgi și Abii, citați de Homer, pe cari Strabon îi numește Scyți. Scyții ocupară părțile meridionale ale Danubiului și mai cu seamă peninsula cuprinsă între Istru și Pontul Euxin. Ei veniseră din Orient și aveau aceeași origine ca și Geții și Dacii, după Pliniu cel bătrân. Această porțiune de pământ fû numită mai târziu Dobrogea, ce înseamnă »țeară bună«, (dela slavonul »dobro« = bun), fiind-că acest teritor era mai fertil decât părțile învecinate. Intre vechii locuitori ai D.-ei și Romanii din Dacia existau legături de rudenie. Venirea Scyților în această regiune este comentată de legende fantastice și frumoase; despre aceasta face mențiune și Ovidiu în imortalul lui uvragiu »Tristele«. Ovidiu susține, că Tomis, oraș renumit în antichitate, celebrat de Herodot și Strabon în pagine elocente, a fost mult timp metropola Scythiei pontice. Acolo a petrecut Ovidiu zece ani de exil și scrise cele mai frumoase elegii. În Tomis muri marele poet la anul Romei 771, și acolo fû înmormântat. În timpul din urmă o statuă i-s'a ridicat în orașul Constanța.

În timpurile mai noue, la 23 Mart. 1854, Rușii trecură Dunărea la Brăila, Galați și Tulcea, cuceriră Măcinul, luară poziție lângă Valul lui Traian și prin aceasta paralisară acțiunea Turcilor, cari aveau o pozițiune tare la Vidin și Calafat, sub Omer-pașa. În vara anului 1854 o divisiune franceză, sub generalul Espinasse, suferi în D. mari pierderi prin lipsa de apă, căldură și cholera. Cu pacea dela San-Stefano, 3 Mart. 1878, Turcia cedă D. Rusiei, iar aceasta o dete României în schimbul Basarabiei.

LITERATURĂ :

Démétrius Cantemir, Histoire de l'Empire Ottoman. (Paris, 1743); Peyssonnel, Traité sur le commerce de la mer Noire, (tom. II, 1787); Strabon, Géographie, tradusă în limba franc., (tom. III, 1812);

Pliniu, Histoire naturelle, trad. în limba franc. de Littre, (tom. I); M. Kogălniceanu, Histoire de la Valachie, de la Moldavie et des Valaques transdanubiens, (Berlin, 1837); Adolphe Blanqui, Rapport sur l'état social des populations de la Turquie d'Europe; Același, Voyage en Bulgarie pendant l'année, 1841; A. Poissonnier, Les esclaves Tsiganes dans les Principautés danubiennes,

Podul peste Dunăre.

(1855); Engelhardt, Etudes sur les embouchures du Danube, (1862); Camille Allard, La Bulgarie orientale, (1864); Peters, Grundlinien zur Geographie und Geologie der Dobrudscha, (Wien, 1867—68); Ernest Desjardins, Embouchures du Danube et projet de canalisation maritime, (Paris, 1870); Elisée Reclus, Nouvelle Géographie universelle, l'Europe méridionale, (1876); Lettres du Maréchal de Moltke sur l'Orient, trad. în limba franc. de Marchand, (Paris, 1877); Kiepert, Ethnograph. Uebersichtskarte des europäischen Orients, (Berlin, 1876), și Generalkarte der Südost-